

מה צפוי לך למחרת הבחירות – אם הדתיים יהיו בקואליציה

מאסר לנוסע בשבת

בעלי מסעדות חילוניים יורשו לפתוח את מסעדותיהם רק שעה אחת בערב בשבת ושעתיים בשבת בצהריים – בתנאי שלא יוצאו שילוחות החוצה ולא יפתחו את מלוא הדלתות, אלא רק יאפשרו כניסה בהתאם של הלוקחת הרעבים.

● יאסור הפעלתו של כל בית מסחר, בית מלאכה או בית חרושת. מפעלים חילוניים, כגון תחנות השמל ומים, יופעלו רק לאחר שרבנים יקבעו את סדר הפעלתם, ויוציאו תעודות כי הפעלה זו דרושה לצורך פיקוח נפש. הוא הדיו לגבי מפעלים בחטוניים. גם הם יהיו זקוקים לשיור מטעם רב, כי הפעלתם היא בגדר פיקוח נפש.

אזרח שיעזר לנסוע במונית לים בשבת, להעלות הצגה בערב בשבת או למכור גלידה על שפתיים או גרעינים כגן ציבורי – יהיה צפוי לשנה מאסר או לאלפיים לירות קנס, או לשניהם יחד.

חוק הכשרות

כבר כיום שולטת המפד"ל, באמצעות הרבנות, על כשרות מפעלים לתעשיית מזון, על מסעדות, בתי מלון, בתי מסבחים, משחטות לעופות, ועל המיטבחים של צה"ל, אל-על וצ"מ. בכל מקום כזה יושב משגיח, שלרוב קיבל את מישרתו בגלל קירבתו למפלגה, ואשר במקרים רבים מאד עושה אפילו את מלאכתו הדתית רמיה.

קרו מיקרים שמיפעלי נגיף, שהחזיקו משגיח שכר, נתפסו בשעה ששיוקו בשר חמורים וגמלים "כשר".

בעזרת הכשרות יונקים מדי שנה אנשי המפד"ל מיליונים של לירות, אותם חייב הצרכן לשלם יחד עם מחיר המוצר שהוא קונה. אבל עד כה, היתה זו רק השתלטות מתוך הפעלת טירור אירגוני ולחץ ציבורי. מי שהתעקש וסירב להיכנע לסחטנות הדתית, יכול היה לנהל את עסקיו תחת השלט "טריפה". אבל בכנסת הושיטת עלול לבוא קץ לפרטיזאניות של החופשיים המפד"ל תנסה להשיג קבלתו של חוקי כשרות כולל. חוק זה:

- יאסור כל ייבוא של מוון, כולל משקאות חריפים, שאינו עומד תחת פיקוח הרבנות, או שלא ניתנה לו תעודת הכשר מוקדמת. פירוש הדבר: אורח הרוצה לאכול או לשתות מוצרים, שיצרניהם בחו"ל סירבו לשלם מס לדתיים, יוכל להשיג את מונו רק בשוק השחור.
- יאסור מתן רשיון לבתי מלון, מסעדות, קיוסקים ודוכני מזון שאין בהם משגיח קבוע, אשר שכרו ישולם על-ידי בעל-המקום.
- יאסור מכירתה של כל תוצרת חקלאית של תישא את חותמת הכשר של הרבנים.
- יאסור הקצבת בקר ועופות, או מתן סובסידיות ממשלתיות, לסוחרים אשר לא יוכיחו כי אלה מיועדים לשחיטה כשרה.
- יאסור עריכת מסכבות רשמיות, סעודות לדיפלומטים או קבלות פנים ממשלתיות במקום שאינו עומד בפיקוח הרבנים. יאסור זה יחול גם על נציגויות ישראל בחו"ל.

חוק אנאטומיה ופאחולוגיה

החוק הקיים קובע, כי מותר לנתח גופה לאחר המוות, רק לצורך קביעה משפטית של סיבת המוות. בכל מיקרה אחר, חייבים הרופאים להשיג את הסכמת המשפחה. חוק זה הועבר, בשעתו, כתוצאה מפשרה עם הדתיים, וקיבל את אישורה של הרבנות הראשית. אולם עתה אין הדתיים מסתפקים בו. הם ידרשו תיקון החוק, על-מנת לאסור כליל ביתור גופה למטרות לימוד ומחקר, גם אם משפחת הנפטר מסכימה לכך.

הניתוח יותר אך ורק אם הנפטר עצמו יצווה זאת לפני מותו. במקרה שיהיה צורך בניתוח מטעמים משפטיים, יותר רק לפי החלטת של ועדה מורכבת משלושה אנשים: שני רופאים ורב.

שאלת ניתוח המתים עלתה בתחילת החודש שעבר, יחד עם חוק השבת. היה זה אחרי שחוגים קיצוניים בירושלים ובבני ברק קבעו כי כל מיקרה כזה הוא "בויון המת", ועל-ידי עבירה דתית חמורה. למרות שבעלי דיעה זו הם רק כת פאנאטית קטנה בתוך הציבור הדתי עצמו, הם הכתיבו לראשי המפד"ל את עמדתם.

על אף ההנגדות הרופאים, ולמרות הזהרתם כי האיסור יגרום נזקים חמורים ביותר לקידום מדע הרפואה כמדינה, לא יחתרו הדתיים על תביעתם.

הם אף עלולים להציע, כי המדינה תייבא גוויות מחו"ל לצורכי הי מחקר.

חוק הרבנות

הדת המאורגנת בישראל היא הקפואה והשמרנית ביותר בעולם היהודי. בכל ארץ אחרת פרצו משבירוח חדשים ליהדות, והפולחן הותאם לרוח הזמן.

מתוך ארבעה מיליון יהודים בארצות-הברית, המגוררים את עצמם כדתיים, משהייכים מיליון וחצי לקהילות רפורמיות, המתירות נסיעה בשבת ונישואין אזרחיים, ואינן מקפידות על כשרות. סוג זה של דתיים מבקר בבית-הכנסת כשם שנוצרי מבקר בכנסייה.

שני מיליון נוספים של יהודים דתיים באמריקה שייכים לתנועה הקונסרבטיבית, הדומה לתנועה הרפורמית ומעמידה את הדת בעיקר על בסיס מוסרי ועל ערכיה-הרוח של התנ"ך. רק חצי-מיליון מיהודי אמריקה שייכים לקהילות אורתודוקסיות – אולם גם בתוך הצי מיליון זה יש חלק רב שאינם נדרשים להקפיד על מיצחת השולחן ערוך, אותן מיצחת שבישראל מטילים אותן בכוח בתי-המשפט והמשטרה.

המצב באירופה ובדרום-אפריקה אינו שונה. רק בישראל שולטת ללא-מיצרים החרדיות החשוכה ביותר, פרי העיריה הגלותית באירופה המזרחית. שם רווחה ההשפעה של תנועות המיסטורין, והרבנים ניסו למנוע את חידת הרעיונות הליבראליים שנשבו מן המערב, בעזרת גוויות ותומרות קיצוניות. בישראל קיימים כיום דינים וחומרות שיהודים דתיים מארצות המרחב לא ידעו על קיומם.

בעשר השנים האחרונות ניסו רבנים צעירים בעלי רוח מתקדמת – בחלקם ילידי-הארץ – להחזיר רוח זו גם לחיי הדת בישראל. רבנים רפורמיים וקונסרבטיביים עלו ארצה מתוך רוח טובה, להוכיח כי אפשר לקיים את מוסר הנביאים בלי הכפייה של ימי-הביניים. הרבנות המאורגנת, שאינה אלא זרוע של המפלגה הדתית-לאומית, מנעה התבססותם של בתי-כנסת רפורמיים וקונסרבטיביים, דחקה את רגליהם של רבנים גלויי-ראש, שאינם מתהלכים בקאפוטות השחורות של הגיטו הפולני.

אולם עד כה נאלצה הרבנות לעשות זאת באמצעים פרימיטיביים. כאשר נפתח, למשל, בית-כנסת רפורמי ברמת-גן, אילצו הרבנים את ראשי-העיר אברהם קריניצי לחסל את המתחרה הדתי. מול הסתייה הרבנית אילץ ראשי-העיר את פקידה-העירייה, אשר בכיתו התאספו הרפורמים לתפילה, לנעול את דלתו בפני סוג זה של מאמינים, ובזאת לחסל את בית הכנסת הבלתי-רצוי למפד"ל.

בכנסת השישית ניסו הדתיים לחשל נשק ממלכתי למלחמתם בורמים החדשים של הדת היהודית. אותם עסקנים הזועקים בבירות-העולם, כי מדינת-ישראל אינה מתירה חופש דת ופולחן, יביאו לחקיקת חוק שימנע מיהודי רפורמי את חופש הדת והפולחן כפי שמצפנו מכתוב לו.

חוק זה יקבע, כי שום רב אינו יכול למלא תפקיד רבני כלשהו, אלא אם קיבל רשיון מיוחד לכך מאת הרבנות הראשית. פירוש הדבר: יהודי רפורמי או קונסרבטיבי לא יוכל להתחתן או להתגרש, אלא אם

מכגיני שבת: מחר תעשה זאת המשמרה

ימיר את עיקרי-אמונתו ויפכים ללכת לרב אורתודוקסי. הכפייה הדתית הזאת לא תופעל נגד חילוניים, כי אם נגד דתיים.

חוק זה גם יקבע, כי שום רב שאינו חבר המפד"ל לא יוכל להיבחר, למעשה, לתפקיד רבני מרכזי. הדבר אמנם לא יאמר במפורש בחוק, אבל סעיפיו ינוסחו כך, שכל גוף בוחר, שלו תימסר הסמכות לבחור רב מקומי, יורכב מבוחרים שהמפד"ל תוכל לסמוך עליהם.

מערכת החינוך

בשטח זה אין התוכנית הסודית של הנהלת המפד"ל שואפת לחקיקת חוק. היא תשיג את מבוקשה על-ידי הסכמים מינהליים עם השותפים הקואליציוניים.

כיום נתון להשפעה מפלגתית ישירה כל החינוך הממלכתי-היסודי. זהו יעד חשוב מאד, שכבר נכבש. הוא מבטיח למפלגה, כי גם הדור הבא ילמד, יחד עם הא"ב של השפה העברית, גם את התורה המפלגתית מא' עד ת'.

חישוב מפלגתי של התלמידים נעשה במסווה של חינוך ממלכתי. במיסגרת זו יכולה המפד"ל גם להעניק תעסוקה לחבריה ולהחזיר מורים ליישובים, כראשי-החוק מפלגתי מוסווה.

הניסיון בישראל השניה הוכיח, כי דריסת-הרגל הראשונה של המפלגה הדתית-לאומית היא בבתי-הספר של החינוך הממלכתי-הדתי – דריסת-רגל אשר תקציב-המדינה מממן אותה. אחרי בית-הספר נפתח סניף-המפלגה.

אולם זה אינו מספק את המפד"ל. הם יבקשו לכפות, בימי כהונת הי כנסת השישית, את שלטונם הישיר גם על החינוך העלי-יפודי הדתי.

הם ידרשו עמדות במשרד-החינוך והתרבות, מהן יוכלו לחלוש על בתי-הספר למלאכה, בתי-הספר לחקלאות ובתי-הספר תיכוניים אשר כיום נמצאים בפיקוח הכללי של משרד-החינוך, בלי קומיסארים של המפד"ל. בצורה זו יוכלו לשלוט על התלמיד הדתי, ולכונן את מחשבתו מן היום בו הוא לומד קרוא וכתוב, ועד ליום בו יידרש להטיל פתק לקלפי.

זו תיקוותם הגדולה: כי שליטתם על הדרות הצעירים תבטיח להם לא רק את המשך שלטונם – אלא גם את גידולו המתמיד.